

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közigazgatási s társadalmi lap.

A SZABADELVÉPÁRT KÖZLÖNYE

Megjelen hetenkint ötször, u. m. Hétfőn, Kedden, Szerdán, Csütörtökön és Szombaton.

Előfizetési feltételek:

helyben házhoz hordva vagy vidékre postán küldve. Egész évre 10 frt. Félévre 5 " 2 " 50 kr. Negyedévre 2 " 1 " Egy órára 1 " Előfizetheti a kiadóhivatalban, Kutasi Imre nyomdájában, aztán Telegdi K. Lajos és ifj. Csáthy Károly könyvkereskedésükben, vidéken a postahivataloknál.

Hirdetési díj:

öt hasábos petitor 5 krajczár. Nagyobb terjedelmű s több ízben megjelenő hirdeményeknél leengedő törvény. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyitási költségek minden sora 20 kr. A hirdetéseknek valamint a nyitási költségeknek egyedül a kiadó hivatásának vétetnek fel. Az előfizetési és hirdetési pénsek a kiadóhivatalba, a lap szerkesztésbe tartozó költségeknek a szerkesztőség (irodába) címzettnek, cselezetve, Fried-ház 19. sz. alatt

A püspökök harca.

Ezt a címet lehetne adni a főrendiház legutóbbi tárgyalásainak. Viola szín talárokban csupa méltóságos és excellenciás főpapok keltek föl egymásután, hogy sikra szálljanak egymás ellen. A magyar nyelvnek kötelező oktatásáról a népiszkolákban volt szó s a román püspökök, kik már a törvényjavaslat benyújtása előtt ő felségénél alkalmatlankodtak hírhedt petíciójukkal, megkísérelték az oktatlan harozót a törvényhozás termében is ama törvényjavaslat ellen, mely ép oly igazságos, mint méltányos, ép oly jogos, mint szükséges.

A lojalitás köpönyege alatt, hazafüti érzelmeikre hivatkozva, kezdtek meg a támadást; de a lojalitás köpönyege alól mindenütt kilátszott a lólab s gyönyörű hazafüti érzület az, a mely az ország hivatalos nyelvétől irtózik. A méltóságos és főtisztelendő urak egyike az eltűnt latin nyelv után sohajtozik, a másik a Nagy Lajos és Hunyadi Mátyás korát emlegeti, hogy akkor boldogabb volt mindenki, pedig nem kellett a magyar nyelvet tanulni az oláh fiúknak.

Nem bizony. Mert az oláh jobbágy volt akkor, raboszlaga, szegény teherhordó barom s püspökeik nem ültek a főrendiházban és nem volt nyitva fiaik előtt minden pálya, mint ma.

A magyar nemzet 1848-ban felszabadított e hazát a török minden elnyomott népet s megszoztotta velök jogait. A legkevésbé, a mit ezért megkövetelhet, az, hogy tiszteljenen tartsa mindenki a nemzet nyelvét s igyekezzék elsajátítani azt. De a törvényjavaslat még ennnyit nem kíván, csak módot akar nyujtani minden másnyelvű honpolgárnak, hogy az állam nyelvét megtanulhassa.

S ez ellen mernek szegülni a román főpapok? A Hunyadi Mátyás korában buzogánytalan tanították volna meg őket a hazafülságra; mi azonban tiiremelesbb szabdában élünk s meghallgatjuk ellenvetéseiket, panaszaikat. A meddig az a törvényjavaslat nem emelkedett törvényerőre, addig elismerjük, hogy joguk van az ellen szót emelni, habár sem ildomosnak, sem tisztességesnek nem mondhatni ez ellenszegülést.

Az ékes, tiszta magyar beszéd, melyly a román püspök urak e vita folyamában valamennyien dicsekedhettek, azt mutatja, hogy valaki igen jól megtanulhatja a magyar nyelvet s azért mégis oláh érzelmű maradhat, ha akar. Mirevaló hát az a rettenetes félelem a magyar nyelvtől?

Könnyen kitalálhatni. Valószínű, hogy mindenütt, hol ámitók föl nem bujtoztatják a népet, sietni fog az fölhasználni az alkalmat a magyar nyelv megtanulására s mihelyt egyszer az ország minden lakosa érti a magyar nyelvet, megszűnik a mesterségesen táplált gyűlölködé s a nemzetiség közt s lejár az izgatató álapostolok szerepe. Nem lehet a román, tót, szerb népet tovább madzagon vezetni. Ezt a hatalmat nem akarják kibocsátani kezükből a román püspök urak.

Érdekes ellentét képezett a ro-

mán orthodox püspökök erőködéseivel a katolikus főpapság hazafüls állépése. A Vancsák, Román Mironok, Mihályik, Metiánuk ellen Császka szepesi s Ipolyi Arnold besztercebányai püspökök léptek föl, mind nem magyar, hanem idegen ajku egyházmegyék főpásztorai. Az egész harez a püspökök közt folyt le, a világi főurak, az egy Ujjalussy főispán kivételével, csak mint nézők és hallgatók szerepeltek.

A magyar katolikus klérus e vitában hü maradit régi hagyományaihoz. A besztercebányai tudós püspökben ama régi magyar főpapok utódját látjuk, kik vezérszeretettel vittek a hazaszeretethen, kik kések voltak szembe szállni a Rómából jövő pressio ellen is ott, hol nemzeti érdekeinket veszély fenyegette, s kik bátran fölemelték tiltakozó szavukat a hatalom ellen, midőn az ország alkotmányán, szabadságán csorba ejtetett. A történelem sok fényes nevet őriz meg lapjain a magyar kath. főpapság köréből. Hiszünk, hogy e nevek mindig büszkének lesznek azok, kik ama jelesek püspöki székeibe lépnek s ők is, mint elődeik, első sorban hazafüls kívánunk lenni és csak aztán papok.

Az érdem jutalma. Mocsáry Lajos képviselő a ma fényes érdemeiről, miket a magyar nyelv ellen kifejtett buzgalmával szerzett magának, halasi választóitól abban a kitüntetésben részesült, hogy kereken kiadják neki az utat. Százhatvannég választója emel ellene tiltakozó szót a közzétett nyilatkozatban, mely többek közt ezt mondja: "Midőn idegen ajku honfütársaink részéről a magyar nyelv kötelező oktatásáért fűdözöl felirat érkezik a kormányhoz, akkor Halas város képviselője az irástudatlan oláh pópák és Strejov, Gebbel, Polt s más nemzetiségű agitátorok népzongtára áll. Ezt nem várjuk volna s önmagunk iránti kötelességünknek tartjuk kijelentést annak, hogy mi ezt szegyenkedve resteljük."

De ez még csak fele a megérdemelt jutalomnak. A jobbik fele az, hogy a szerb Zsoltava meg a legnagyobb szarb hazafüls Omladista sorába emeli Mocsáry Lajos urat, s olyanak tünteti fel: "ki a magyar nyelv iránti szenvedély által nincs elkapva, hogy ne látna, mily komoly napok következhetnek be a magyarokra."

No ennek bizonyosan még jobban meg fognak örülni a halasiak. Demobilizáció. Minthogy Boszniában az utak annyira elkészültek, hogy a kozonséges szekereken való szállítás minden fenakadás nélkül eszközölhető, a hadügyminiszter 13 teherszállító század (Traghtier eskadron) demobilizációját rendelte el. Az e századoknál volt lovak a még Boszniában maradó csapatokhoz fognak — a létszámban előállott hiányok fedezésére — beosztatni. E demobilizáció folytán 2340 tartalékos katona térhet vissza csaiadi körébe.

Országgyűlés.

I.

A főrendiház május 13-iki ülésének folytatásaképen Ipolyi Arnold beszédéből a következőket emeljük ki:

Ó, mint nem magyar ajku hívek főpásztorai, tapasztalásból tudja, hogy a hívek mindig nagy áldozatkészséget tanúsítottak, valahányszor megígértették, hogy iskolákban a magyar nyelv is fog taníttatni. Hogy ezen kijelentés a vaóságunk megféle, mutatják a felvidéki megyék feliratait, a melyekben a vidék lakói leginkább sürgették a magyar nyelv taníttatását.

V a n c s a érsek urnak azt méltóztatott

mondani, hogy a magyar állam sokkal nagyobb és sokkal boldogabb volt oly időben, midőn még a magyar nyelv nem taníttatott mint kötelező tárgy az iskolákban, így pl. Nagy Lajos és a Hunyadiak korában. Megengedi, hogy így van. Akkor mindenki boldogabb lehetett, de az a nép, kinek érdekeit az érsek ur védi, bizonyára nem volt oly boldog, mint ma.

A magyar nyelv tudását maguk az idegen ajkuak érdekében tartja szükségesnek, kik a magyar nyelv tudása nélkül sem politikai, sem polgári jogaikat eléggé nem élvezhetik. A javaslat mellett még Ujjalussy Miklós főispán is kitérő beszédet tartván, az általánosságban elfogadtattott.

A tegnapi részletes vitánál Román Miron többször akadékoskodott. Feleslegesnek tartá még azt is, hogy a tanítói vizsgákon a tanfelügyelő jelen legyen. Ipolyi és Zalka tagadtak, mintha az a felekezeti jogába ütöknek s Zalka kiemelte, hogy a tanfelügyelő jelenléte a tudót nem teszi nem tudóvá s inkább buzdítólag fog hatni. Nem akar senkinek port hinteni a szemébe s el kell ismernie, hogy a kormányának van felügyeleti joga. Ezzel a javaslat részleteiben is elfogadtattott.

II.

A képviselőház tegnapi ülésén a Szegedre vonatkozó elfogadott javaslatok harmadszor fölőlvastattak, a ház visszatért az erdőtörvényjavaslat tárgyalására.

Előzőleg igen érdekes volt az "Egyetértés" szerkesztője s ösz. képviselő Csávolszky Lajos ur személyét illetőleg a bejegyzési kir. törvényszék egy átirata, mely szerint a t. képviselő ur egy bünygyben, mint tanu megidézettén, többször idézésre sem jelent meg. A törvényszék tehát kéti a házát, hogy engedje meg a tanu elővezetését. Ebből csak az tűnik ki, hogy a t. törvényhozó ur mennyire tiszteli a törvényt.

A novibazári conventio.

A "Turque" közli a novibazári conventio hitelse szövegét, a mely ekképen szól: "Szerződés Törökország és Ausztria-Magyarország közt."

Minthogy a török és osztrák-magyar kormányok föntartották jogukat, hogy a berlini szerződés 25. cikkében kikötött megszállás részleteire nézve megegyezzenek egymással és Bosznia és Herzegovina megszállásának ténye nem csonkítja meg a szultán ő felségének szuverenitási jogait e tartományokra nézve, a két kormány kinevezte meghatalmazottjait: "És pedig Törökország: Karatheodori pasa ő excellenciáját, a külügyek miniszterét és Munif effendit ő excellenciáját, a közoktatási minisztert, továbbá Ausztria-Magyarország: Zichy gróf ő excellenciáját, ő császári és apostoli királyi felségének rendkívüli nagykövetét és meghatalmazottját szultán ő császári felségénél.

A kik, kiesereivén jó és illő rendben talál meghatalmazásukat, a következő pontokban állapodtak meg:

1. cikk. Bosznia és Herzegovina közigazgatását a berlini szerződés 25. cikkében értelmében Ausztria-Magyarország fogja gyakorolni; az osztrák-magyar kormányának egyszerűen nincs kifogása az ellen, hogy a jelen hivatások közli mindazokat megvartassa, a kik elégedő képességgel bírnak hivataluk betöltésére. Az elmozdítás esetében kiváltságos olyan egyénekre fog esni az osztrák-magyar kormány választása, a kik e tartományokban születtek.

2. cikk. A Boszniában és Herzegovinában lakók vagy tartózkodók részére biztosítottak a jelen vallások szabadsága és külső gyakorlása. Nevezetesen teljes szabadság biztosítottak a muzulmánoknak vallási feleikkel való viszonyukban. A császár és király ő felsége katonai parancsnokai és közigazgatási hatóságai ezentul is a legnagyobb gondot fogják arra fordítani, hogy ne szenvedjenek sérelmet a muzulmánok becsületére, erőlkése és szokásai, vallásuk gyakorlásának szabadsága, saját maguk és vagyonuk biztonságára. A muzulmánok és birtokaik vagy vallásuk ellen inté-

zett minden támadás a legszigorubbán fog fenytettetni.

Szultán ő felsége nevé ezentul is megemlíti a közimádságokban, ugy a mint eddig tették. És ha szokásban volt az ottomán zászlót kitűzni a minaretekre, ezen szokás ezentul is tisztelvényen fog tartatni.

3. cikk. Bosznia és Herzegovina jövődelmei kizárólag azok költségeire, közigazgatására és a szükségeseknek mutatózó javításokra fognak fordíttatni.

4. cikk. Az effectiv török érczépész jövendőben szabadon fog forogni Boszniában és Herzegovinában.

5. cikk. A fényes porta seját belátása szerint fog intézkedni a fegyverek, hadiszerek és az ottomán kormány más vagyona fölött, a melyek az erdített helyeken és a helyőrségekben vannak. E czérra a két kormány meghatalmazottjainak hozzájárulásával lajtsromok fognak készíttetni.

6. cikk. Bosznia és Herzegovina azon lakosaival való bánásmód, a kik e tartományokhatárában kívül tartózkodnak vagy utaznak, később külön megállapodással fog rendezettetni.

7. cikk. Hogy azonczélit, amelyet Novibazár szándékában a berlini szerződés 25. cikkében tart szem előtt, közös érdekükkel megegyeztessenek, elhatározta a két kormány, hogy már most megállapítják azt a módozatot, a mely szerint annak végrehajtását fogják eszközölni. Ez okból közelezi magát a császár és király ő felségének kormányja, hogy előre fogja értesíteni szultán ő felsége kormányát arról az időpontról, a midőn a császári királyi csapatok bevonulása meg fog történni.

Hogy minden szükségleten halasztásnak eleje vetéssék, közelezi magát a két kormány már most — mindegyikük, a mennyiben őt illeti — hogy szükség esetében haladék nélkül fölbizalmazzák illető hatóságukat és parancsnokait, hogy ezek közvetlenül maguk közt intézék el a kérdést, a mely a császári és királyi csapatok elemezésére, ugyszintén az ezekkel összefüggő más részletekre vonatkozik. Különbö magától értetlik, hogy az ebből eredő minden költség az osztrák-magyar kormányt fogja terhelni.

8. cikk. A császár és király ő felsége csapatjainak a novibazári szandságban való jelenléte semmi tekintetben nem fogja zavarni az ottomán közigazgatási, törvénykezési és pénzügyi hatóságok működését, a melyek ezentul is ugy, mint eddig, a fényes porta kizárólagos és közvetlen parancsa alatt fognak állani.

9. cikk. A fényes porta szándéka elé, ha rendes csapatokat akar elhelyezni a novibazári szandságban meg azon pontjain is, a melyeket osztrák-magyar csapatok fognak megszállhatni, nem górdíthető akadály.

A két állam csapatjai, a mi számukat, katonai előnyeiket és mozgási szabadságukat illet, teljesen egyenlő jogokat fognak élvezni.

A fényes porta közelezi magát, hogy a novibazári szandság területén sehol sem fog rendetlen csapatok alkalmazzani.

10. cikk. De az alattomban értetik, hogy e határozatok nem fogják korlátozni Ausztria-Magyarország azon jogát, hogy a körülmények szerint elegendő számú csapatot tartsasson azon helyeken, a hova a 7. cikk értelmében helyőrséget küldhet.

Ennek hitelere Ausztria-Magyarország és Törökország meghatalmazottjai aláírták és pecsétjükkel megerősítették ezt a conventiót.

Kelt Konstantinápolyban, 1879-ik április 21-kén.

Al. Karatheodory. Munif. Zichy.

A szerződés függeléke.

Magától értetik, hogy az osztrák-magyar kormány föntartva a berlini szerződés 23. cikkéből folyó jogait, csak a Szerbia és Montenegro határa közt, a Lim partján fekvő három ponton akar csapatokat elhelyezni. Ezek a pontok: Priboj, Prepolje és Bjelopolye.

A jelenleg ezen helyőrségekül szánt csapatok száma nem fogja meghaladni a négyözezetet.

Ha a viszonyok szükségessé tennék más pontok megszállását is, akkor mindakét fél a 7. cikk értelmében fog ejarni, kivéve, ha az osztrák-magyar kormány Ragosnán át szándé-

Könnyű vére csakhamar lerázta a gondolat, a jövő a legrozósabb szinben tűnt föl előtte, — mily isteni is lesz az. Inest mint szeretett nőit karjain tartani, és sietett, vig dalt dudolva magában, a lépésön föllele. Ott amaz ajtó mögött szendergett Ines, egy csókot vetett felé és énekelte tovább halkán az olasz szerelmi dalt, minden egyes szót reá s magára vonatkoztatva. Természetesen nem is sejtette, hogy Ines még fenn volt, s hogy éneke nehezítélt még növelte, ő még képes énekelni! Új közönyös tehát rá nézve, hogy őt megsértette, ha álosan megsértette! Talán Laurettere gondolt, mig énekelte, talán neki szült ez édes szerelmi dal! És ő sirt, a harag, a felindulás könnyeit sirta — legalább azt hitte, Lauretterenak ma nem volt szabad, mint egyébkor, egy kis órai esti csevegésre szobájába jönnie, röviden jó éjt kívánt neki s bezárta az ajtót. Laurette hallotta aztán szobájában föl s alá járni s látta a gyertyafütyét az ajtó keresztül hatolni; ében akart maradni s a szomszéd szobában történő mordulatokra figyelni, de az álom ranehezült ifju pilláira s csakhamar semmit sem hallott.

Másnap reggel már korán lesietett, hogy, mint az előbbi napokon tette, egy virág-bok-

ronkék csapatokat küldeni a Balkán pontjaira, a mely esetben közvetlenül a portával kell megállapodnia.

Konstantinápoly, 1879. április 21.

Al. Karatheodory. Zichy. Munif "

A gyalogjárdák ügyében.

III.

Debreczen, máj. 13.

Az elősorolt körülményeket jóvá tenni csak erőyes intézkedésekkel lehet, a melyek jöhetnek vagy egyenesen a rendőrségtől, vagy pedig, ha szükséges: szabályzatokat kell alkotni a városi képviselőtestület hozzájárulásával; de mig ilyen szabályzatok vagy intézkedések nem lesznek, addig jobb viszonyokat ne várjunk.

Mindenekelőtt tehát erőyesen sürgetendő, hogy nagyobb utcákon nemcsak hogy új házak ne épülhessenek ereszcsontra nélkül, sőt az ócska hazak birtokosai is kényseritessenek annak megcsináltatására. A levelező csövek — ismeretes módozok — a járdá alatt, annak külső széléig vezetessenek.

A házbirtokosok köteleztessenek, a gyalogjárda mellett, házuk tövén lepadozatlanul maradt területet erejükből lepadoztatni, mivel ez rendszeren az ő házuk helytelen fekvése, vagy más hasonló körülmények miatt marad járdá nélkül. Ha erre őket kötelezni nem lehet, akkor a közdjárdát kell minden esetben a ház tövéig kiterjesztetni; nehegy onnan folytonos nedves s éget kapjon a járdá.

A járdák magaslati fekvésének meghatározásakor vagy tisztán a közérdeket legyen megvédő s ha szükséges, emeltesse fel a járdák a házak külső széléig, vagy pedig az utcán a küszöbök többsége határozzon.

A járdák folytonosan separtessenek és pedig, ha e teendő a házbirtokosoktól illeti, akkor a legnagyobb szigorral a lomtassék. Telen mire megvilágosodik, minden ház elejéről elhanyassék a hó a járdák külső széléig számitva legálább is egy, vagy egy fél méternyire. Mihelyt pedig olvadni kezd, a járdákról vaslapattal és minden eszközzel le tisztítandó a ráapóott hó annyira, hogy a járdá azonnal száraz maradjon. A hol pedig öszesziavirág a víz, az rugtön eleresztendő, vagy bármily módon elcsordóna a pöszben vagy bármilykor. Szóval valakit felelőssé kell tenni, vagy a házbirtokosoktól saját házuk előtt, vagy pedig fogadott uttisztítókat a legkisebb töcséért is, a mi a járdán taláttatik.

Abban nem látunk semmi különöst, ha a házbirtokosok arra kényseritettnek, hogy naponta kétszer, sőt ha kell, háromszor is végig separtessék házuk elejét. Volt idő Debreczenben — igaz, hogy akkor méltánytalanul is parancsolgathattak — a mikor mindazt megtették még ott is, a hol járdá helyett a pusztá földet kellett seperni és ezt magát senki sem látta helytelennek. A ki az ötvenes évek végé fel nem restelt hajnalban felkelni: az megláthatta még sirtály-utczán is, hogy minden házt előtt volt dolga a seprőnek, eleinte azért, mert "m u s z á j" volt, de későbbben megszokásból is.

Ha az elmondottak megtörténnék, akkor nem lesz okunk a hatóság eljárása ellen minduntalan zúgolódni s azután gondolhatunk arra is, hogy föbb utcáink nemcsak szérszerű, hanem diszebb járdákat nyerjenek.

D. K.

Gazdákat érdeklő ügy.

A „Debreczeni Ellenőr" f. é. 89-ik számában a helybeli gazdasági egyesület elnökségéhez többek által kérdés intéztetett az iránt, hogy miután a múlt évi 26620 számú pénzügyminiszeri körrendeletben azon gazdasági egyesületek között, melyek az említett körrendelet szerint a sőt tartalmazó trágyaanyagok illetékmentes behozatala tárgyában a szükséges igazolvány kiállítására hivatva vannak, a

rétát hozzon a kertből Ines számára és az helyére a reggeliző asztalra letegyje. Szakított egy néhány rozsdát, szines ibolyát s rezedát, csokorba kötötte, s a mint azszal a szobába lépett, melyben legfeljebb az öreg Fridriket vétele találni, a reggeli rendezésével foglalkozva, Herbert állott előtte a kandallóhoz támaszkodva.

Nagyon megijedt és sietve el akarta hagyni a szobát. De e perczben mellette volt Herbert.

"Ne ijedjen meg, kedves kisasszony", mondá, nem vagyok én olyan veszedelmes ember. Ugy szeretném e pillanatot használni, hogy öntől bocsánatot kérjek, mert ön haragszik rám és méltán. Ne itéljen meg ama könnyelmű fölfehlés pillanatából, melyben az ön gyöngéd érzelmét megéretttem. Egy kedves baratommal való találkozásom és a viszontlátás öröme kitörő jó kedvre hangolt, pakjos ifju széssely ragadt meg, valóban a legszelemben tréfát kérem leitem volna elkövetni. Nem is sejtettem, nem sejtettem, kit sérték meg és szésselyvel, nem gondoltam, hogy őnt valaha viszontlássam, kérem, kedves kisasszony, mondja, hogy nem haragszik többé reám!" (Folyt. köv.)

A „Debreczeni Ellenőr" tárczaja

Egy esók.

Beszély.

Irta gr. Schwaner Josepha.

Fordította Györy József.

(Folytatás.)

Herbert alig kifejezhető hangulatban maradt ott. Dühös volt magára, Inesre, Laurettere, barátjára, ki ama szerencsétlen wartburgi utarra akart, az egész világra! Ma reggel még Inessel leendő összeköttetését áldozatnak tekintette, melylyel nevének és családja hagyományainak tartozik: a Wanger grófnak nem volt szabad kihalni és egyszersmind kívánatos volt, hogy a szép családi javak egy kézben maradjanak. Ha Ines gyermekételenül halna meg, birtokait természetesen Herbert grófra szállítának de ha másodszor megház-sodnék, a min alig lehet kétkedni, gyermekei volnának az örökösök, mert jószága nemsi birtok volt. Már akkor, mikor Ine Gönhaus-nal eljegyeztetett, Herbert panaszos és jayveszkő levelet kapott Hortensia nénjétől, melyhez még egy

csomó szemrehányás is volt „a szeretett fiucska" számára csatoiva.

Akkor nem vette a dolgot komolyan, és nagynénjének tréfás hangon válaszolt: „Ines csak ferjhez mehet, ha akar, ő pedig nem is gondol arra, hogy fejét házasság igájába hajtsa, és ép oly kevéssé kívánhatja rokonságot, hogy arra az időpontra várjon, mig neki tetszenék vándorleltével felhagyni s magának családi otthon alapítani." A mint aztán Gönhaus-nem meghát és a gyászidő eltelte után Hortensia néne a régi tervét felújította, czélszerűnek és — mint egy aristocrata név viselője — kötelességének tartotta abba beleegyezni. Ettől eltekintve, egész a mai napig nem tartotta egészen lehetetlennek és rosznak, ha valami előre nem látható körülmény közhöz jönne és a már kész terv szálait ismét szétépné. Edig a házasságot ugy tekintette, mint szükséges rosszat, habár Ine huszonkilenc éves volt és özvegy! Most azonban látta őt és mind-nagyon egész másképp lett. Ines szép, szellemes, kedélyes, elegans volt, s oly szeretetreméltónak tűnt fel előtte, mint még soha egy asszony sem. E pillanatban tökéletesen közönyös volt előtte, hogy ez az összeköttetés családi ügy volt, hogy a nő egy félmillió birtokába jut-

